

Πουνίνου σπαρείς σπόρος δὲν εἶχε πέσει ἐπὶ ἀγόνου γῆς. Ὅπως ἐπικρατεῖ συνθήεια μεταξύ φιλικῶς συνδεομένων νεανιῶν, ὁ εἶς ἐξ ἡμῶν δὲν εἶχε μυστικά ἀπὸ τοῦ ἐτέρου. Ἐν τούτοις ἀπό τινων ἡμερῶν εἶχον παρατηρήσει παρὰ τῷ Ταρχῶφ κάποιαν εὐαισθησίαν καὶ ταραχὴν . . . Ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας ἐξηφανίζετο ἐνίοτε . . . χωρὶς ἐγὼ νὰ μάθω, ὅπερ οὐδέποτε πρότερον συνέβαινε, ποῦ εἶχε περιπλανηθῆ! Εἶχον ἤδη συλλάβει τὴν ἀπόφασιν νὰ ζητήσω παρ' αὐτοῦ ἐν ὀνόματι τῆς φιλίας μας μίαν φανεράν ἐξομολόγησιν . . . ἀλλ' ἰδοὺ αὐτὸς πρῶτος ἐσπευσε νὰ μὲ προλάβῃ.

Ἐσπέραν τινὰ ἤμην μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ δωμάτιόν του . . .
— Πέτρε, εἶπεν ἐρυθριῶν καὶ ἀτενίζων με ἀσκαρδαμικτεῖ Πέτρε, πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ γνωρίσης τὴν Μοῦσάν μου.
— Τὴν Μοῦσάν σου! Τί ἀλλοιώτικα ποῦ ἐκφράζεσαι . . . ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ οἱ κλασικοί! (ὁ ῥωμαντισμὸς εἶχε τότε, ἐν ἔτει 1837, φθάσει εἰς τὸ ὑπατον σημεῖον τῆς θέρμης του). Ὡρὴν τάχα νὰ μὴ τὴν ἐγνωρίζα τώρα ἀπὸ πολλοῦ . . . τὴν Μοῦσάν σου! Ἡ μήπως ἐφαμπρικάρισες πάλιν ἄλλους στίχους;

(ἔπεται συνέχεια.)

1. ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ (ἐν σελ. 129).

2. Η ΑΝΟΙΞΙΣ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Γ. Κράϋ (ἐν σελ. 132—133). Τοῦ διασήμου τούτου καλλιτέχου πολλὰ ἔργα γινώσκουσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, πλειστάκις δὲ θὰ ἐνετρήφησαν εἰς τὴν θέαν τῶν εἰκόνων „ἡ Κολυμβητικὴ ἐν Βενετία“, καὶ τῆς „Κύματα θαλάσσης καὶ καρδίας κύματα“, ἃς παρεθέσαμεν ἐν τοῖς τεύχεσι τοῦ παρελθόντος ἔτους. Εἰκόνα τῆς „Ἀνοιξέως“ ἐτέρου ζωγράφου ἐδημοσιεύσαμεν καὶ ἐν τῷ πέμπτῳ τεύχει τοῦ 1886 καὶ ἐπισπάσαντες δι' ἐκείνης τὸν ἔπαινον τῶν ἡμετέρων φίλων, καταχωρίζομεν σήμερον, ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ Μαΐου, καὶ τὴν ὁμοίαν τοῦ ἡμετέρου Κράϋ, συνοδεύοντες αὐτὴν διὰ τῶν ἐξῆς χαριστάτων στίχων τοῦ μακαρίτου Ἰωάννου Βηλαρά:

Ἡ γλυκίστη Ἀνοιξί
Μὲ τ' ἀνθία στολισμένη,
Ῥοδοστεφανωμένη
Τῇ γῆ γλυκοτηραίει.

Κι' ἡ γῆ τῇ χλόῃ ἐντύνεται,
Τὰ δάση τῆς Ἰσκιόνου,
Τὰ κρῦα χιόνια λιόνου,
Ὁ οὐρανὸς γελάει.

Τὰ λουλουδάκια βάφονται,
Τὰ πλάγια χρωματίζουν,
Κι' ἡδονικαῖς φωτίζουν
Ἡ δροσεραὶς αὐγαίς.

Στ' ἀγκαθερὸ τραντάφυλλο
Γλυκολαλαίει τ' Ἀηδόνι.
Τὸ ξένο Χελιδόνι
Ταιριάζει τῇ φωλιά.

3. ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ (ἐν σελ. 137). Ὅλιγος χρόνος παρήλθεν ἀφ' οὗ συνέβη ὁ τελευταῖος κατὰ τὰ παράλια τῆς Ἰταλίας σεισμὸς καὶ πάντες ἐνθυμοῦνται ἀκόμη τὰς καταστροφάς, ἃς ἐπέφερον εἰς τὴν θαυμασίως γόνιμον καὶ εὐθαλῆ φύσιν τῆς Λιγουρίας. Ἄλλ' ἡ ἀνάματος δραστηριότης τῶν κατοίκων τοῦ τόπου ἐκείνου, καὶ ἡ προθυμία, μεθ' ἧς καὶ αἱ κυβερνήσεις καὶ ὁ λαὸς τῆς τε Ἰταλίας καὶ Γαλλίας οὐ μόνον ἐσπευσαν νὰ βοηθήσωσι τοὺς παθόντας,

ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπαναφέρωσι τὰς βλαβεύσας καὶ ἐρειπωθείσας πόλεις εἰς τὴν προτέραν τῶν ἀνθρωπότητα, παρέχουσιν ἐπαρκῆ ἐγγύησιν, ὅτι ἀρχομένου τοῦ προσεχοῦς χειμῶνος οἱ πλούσιοι, ἀλλοδαποὶ τε καὶ ἐντόπιοι, θὰ συρρεύσωσι πάλιν εἰς τὸν παραδείσον τοῦτον τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ἀπολαύσεων. Ὅτι δὲ εἰς καταρτισμὸν τοῦ παραδείσου τούτου μετ' ἐπιμελείας καὶ στοργῆς συνειργάσθη καὶ ἡ φύσις καὶ ἡ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου, φαίνεται ἐν μέρει ἐκ τῆς εἰκόνης, ἣν σήμερον παραθέτομεν.

4. ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΑΛΩΠΕΚΟΣ. — 5. ΚΥΩΝ ΙΧΝΗΛΑΤΩΝ (ἐν σελ. 140). Πασίγνωστα κατέστησαν τὰ στιγμιαῖα φωτογραφήματα τοῦ Anschütz, περὶ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ὅποιου ἐπανειλημμένως ἐγράψαμεν καὶ ἐν τῷ πρώτῳ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ τόμῳ τῆς „Κλειῶς“. Εἰς ὀλίγιστους ὅμως εἶνε γνωστὸς ὁ τρόπος, καθ' ὃν γίνονται, καὶ πόσοι κόποι πρέπει νὰ καταβληθῶσιν, ὅπως ἐπιτύχῃ τοιαύτη τις φωτογραφικὴ εἰκὼν. Διότι ὁ φωτογράφος ἐνταῦθα δὲν ἔχει ἐμπροσθέν του ἀνθρώπου, δυναμένους ἐπὶ τινὰς στιγμὰς νὰ σταθῶσιν ἤσυχοι, ἀλλ' ὑφείλει ὅτε μὲν νὰ προσηλώσῃ ἐπὶ τῆς πλακῶς ἐκτάκτως ταχέως κινήσεις, ἢ ἄλματα ἵππων, κυνῶν καὶ ἄλλων ζῶων, ὅτε δὲ πρέπει νὰ φωτογραφῆσῃ ἀκριβῶς τὴν χαρακτηριστικωτέραν καὶ ἐκφραστικωτέραν στάσιν ἐνὸς οἰουδήποτε ζῴου. Διὰ νὰ γίνωσι δὲ ὅλα ταῦτα, ἀπαιτεῖται ὄχι μόνον τελειότατος φωτογραφικὸς μηχανισμὸς, οὕτως ὥστε ἡ εὐαίσθητος πλάξ νὰ ἐκτεθῆ εἰς τὸ φῶς μόνον ἐπὶ ἐν ἐλάχιστον πολλοστημόριον τοῦ δευτερολέπτου, ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη ὁ φωτογράφος νὰ ἔχῃ καὶ καλαισθησίαν οὐχὶ τὴν τυχοῦσαν καὶ ἐπιστημονικὴν παιδείουσαν ἱκανήν, ὅπως ἀνεύρῃ τὴν προσφευεστέραν διὰ τὸ φωτογραφηθῆσόμενον κατοικίδιον ἢ ἀρπακτικὸν ζῴον. Προσῆταιτεῖται δὲ συγχρόνως καὶ οὐκ ὀλίγη ὑπομονὴ μέχρις οὗ τοῦ ζῴου εὐαρεστηθῆ νὰ δευχθῆ εἰς τὴν ποθομένην στάσιν. Ὅλας ταύτας τὰς ιδιότητας φαίνεται συνενῶν ἐν ἑαυτῷ ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς φωτογράφος, εἰς ὃν ὀλίγιστα χιλιοστημόρια ἐνὸς δευτερολέπτου ἤρκεσαν, ἵνα φωτογραφῆσῃ τὴν ἀλώπεκα, εἰς ἣν θέσιν δεικνύει αὐτὴν ἡ ἡμετέρα εἰκὼν, ἥτοι καθ' ἣν ὥραν μετ' ἀνυπομονησίας περιμένει τὴν ἐμφάνισιν τῆς λείας τῆς. Παρομοία εἶνε καὶ ἡ φωτογραφικὴ εἰκὼν τοῦ ἰχνηλατοῦντος κυνός, πιστότατα ἀναπαριστῶσα ὅλας τὰς κινήσεις του.